

čerpává v tom, že přímo dozírají na jiné pracující osoby, kdežto z něho vyloučeny jsou pracovníci manuální. Pokud jde o činnost žalobce na dole žalovaného těžářstva, jest zjištěno, že žalobce nekonal na dole ani duševní práce ani pravidelnou dozorčí službu a že neměl podřízené dělníky, nýbrž, že zastával od 1. března 1915 až do konce roku 1921 službu dělníka tak zv. »Zimmerlinga«, potom že byl asi rok palným (střelcem), a, ježto se neosvědčil, že byl opět zaměstnán jako »Zimmerling«, asi do roku 1924 až do svého úrazu (18. ledna 1925) opět jako palný, a že jen tu a tam byl v neděli a ve svátek přidělen k důlnímu dozoru, vždy jako požární hlídka, nikdy však jako dozorce, ježto jako takový byl jiný přítomen. Z uvedených zjištění plyne, že žalobce nekonal na dole pravidelnou dozorčí službu, že tudíž nebyl dozorčím orgánem po rozumu shora citovaných zákonných ustanovení. Pokud byl žalovaný zaměstnán na dole jako palný (střelec) nepodléhal pensijnímu pojištění, ježto střelci nevykonávají v důlním podniku převážně duševní práce ani pravidelně nedozírají k pracím jiných (srov. nález nejv. správ. soudu ve věcech administrativních ze dne 17. října 1923 čís. 17484 sb. Bohuslav čís. 2773). Ježto tudíž žalobce jako palný pensijnímu pojištění nepodléhal, a ježto dále, jak zjištěno, dozorcem nebyl, nýbrž vykonával jen práce podřízené, správně dovodily nižší soudy, že se zákon o pensijním pojištění nevztahoval na žalobce a že nebylo povinností žalovaného těžářstva, by přihlásilo žalobce k pensijnímu pojištění. Nestihá tudíž žalované těžářstvo zavinění podle § 1295 obč. zák., když nepřihlásilo žalobce k jubilejnímu fondu jako náhradnímu fondu podle § 64 cit. poj. zák. Není proto zažalovaný nárok důvodem po právu a byla žaloba právem zamítnuta nižšími soudy.

Čís. 10260.

Účelem ustanovení § 519 čís. 3 c. ř. s. jest umožnění oddělené přezkoumání onoho právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem ke zrušení prvního rozsudku, nelze však k tomuto rekursu rozhodovati i o oněch právních názorech odvolacího soudu, jež nebyly podnětem ke zrušení rozsudku prvního soudu.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, R II 377/30.)

Procesní soud první stolice uznal žalobní nárok na náhradu škody důvodem po právu, odvolací soud k odvolání žalovaných zrušil napadený rozsudek a uložil prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoc, o věci znovu rozhodl.

Nejvyšší soud rekurs žalovaného odmítl, pokud se týče zamítl.

Důvody:

Žalovaný Antonín T. stěžuje si proti usnesení odvolacího soudu, pokud jím byl podle jeho vlastního návrhu zrušen rozsudek procesního soudu, poněvadž se nezabýval otázkou příčinné souvislosti mezi úrazem

a tvrzenou chorobou žalobkyně a neprovedl v tomto směru nabídnuté důkazy. Navrhuje, by rozhodnutí prvního soudu bylo změněno v ten způsob, že stěžovatele nestihá ručení z provozu silostroje, po případě, by napadené usnesení bylo zrušeno a věc byla k novému rozhodnutí odkázána na odvolací soud. Onen návrh přičí se zřejmě procesním předpisům, neboť napadené usnesení jest jen usnesením a nemůže býti změněno rozhodnutím zamítajícím žalobu, k čemuž vlastně návrh směřuje; musilo by se tak státi rozsudkem. Leč ani druhý návrh není v tomto období rozepře přípustný. Nynější rozhodnutí odvolacího soudu má význam do jisté míry jenom mezitímní; účelem ustanovení § 519 čís. 3 c. ř. s. jest umožniti oddělené přezkoumání onoho právního názoru odvolacího soudu, jenž byl podnětem ke zrušení prvního rozsudku, ještě před novým jednáním tak, by, kdyby bylo další jednání zbytečným, nebyla jím rozepře zbytečně prodlužována. Bylo by zkrácením práva druhé procesní strany na řádné provedení dovolacího řízení, jmenovitě na podání dovolací odpovědi, kdyby k pouhému rekursu bylo soudem třetí stolice rozhodnuto i o oněch právních názorech odvolacího soudu, jež nebyly podnětem ke zrušení prvního rozsudku, jež však stěžovatel výlučně ve svém rekursu napadá. Přezkoumání těchto právních názorů může zůstatí vyhrazeno řízení dovolacímu. Rekurs žalovaného Antonína T. byl proto odmítnut, pokud se týče zamítnut.

Čís. 10261.

Jen ředitelství státních drah jsou oprávněna rozhodovati o jednotlivých otázkách a výhradách, týkajících se smluv o dodávkách potřebného stavebního a provozního materiálu; nemohou tak činiti odbory pro udržování dráhy. Učinil-li dodavatel proti přednostům těchto odborů výhradu dodatečného súčtování daně z obratu, jest míti za to, že se vzdal mlčky daně z obratu. Nelze srovnati s potřebami obchodního života (s požadavkem poctivosti a víry), by prodávatel teprve po drahné době uplatňoval nárok na daň z obratu.

(Rozh. ze dne 24. října 1930, Rv II 689/29.)

Žalobce domáhal se na československém státu zaplacení daně z obratu z dodávek pražců pro státní dráhy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Pokud jde o dovolací důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), napadá dovolatel, jak z dovolání zřejmo, rozsudek odvolacího soudu jen potud, pokud nebylo vyhověno jeho žalobě o zaplacení 59.728 Kč 98 h, pokud mu totiž nebylo přiznáno 1% daně z obratu z dodávek ze smlouvy ze dne 18. července 1921 v částce 21.228 Kč 19 h a druhé procento daně z obratu z dodávek ze smlouvy ze dne 2. listo-